

ภาคผนวก ก

ประวัติดอยสะกานหรือดอยสงการณ (ตอนที่หนึ่ง)

ที่มาประวัติแห่งนี้ ได้มาจากพระธรรมพระพุทธรเจ้าเลียบโลกกล่าวไว้ว่า พระพุทธรเจ้าได้เดินทางมาจากดอยตอง คือพระธาตุวัดจอมทองขณะนี้ มาทางวัดพระเกิด เพื่อมาโปรดยักษลงมากินคน ที่นั่น แล้วก็เสด็จมาทางวัดพระบาทหัวเสือ มาทางดอยผ้าขาว พุ่งห้วยสี มาทางพระบาทวัดทะ แล้วก็เสด็จไปทางบ้านแม่ปาง ไปที่พระบาทห้วยยาว แล้วก็มาทางบ้านห้วยแม่รวมห้วยยาว มาอธิษฐานเจา น้ำรุฉนที่ ที่น้ำแม่ออกรุฉนที่น้ำ แล้วก็เสด็จไปยังดอยสงการณหรือดอยสะกาน ที่ตั้งแห่งพระธาตุดอยสงการณแห่งนี้ ในขณะที่พักจำวัดอยู่ที่พระธาตุแห่งนี้ ได้มียาลัวเฒ่าได้เอาหัวปลาอีแค้น พร้อมทั้งข้าวบิณฑบาตมาถวายพระพุทธรเจ้า โดยปกติแล้วยาลัวเฒ่าคนนี้จะเดินไปไหนไม่ได้แล้ว จึงคลานขึ้นดอยมาหาพระพุทธรเจ้า ฉะนั้นดอยนี้จึงเรียกว่าดอยยักาน มาโดยมีหัวปลาหัวเดียวกับข้าวหนึ่งลูกหนึ่งก้อน แล้วพระพุทธรเจ้าจึงถามว่า แม่เฒ่าเอ๋ย หางปลาดังนี้มีไหน ทำไมไม่เอามาให้หมด ลูกหลานอยากกินจึงแบ่งให้ลูกหลานไปกินหนึ่งเหลือก้าหัวกึ่งเดียว พระพุทธรเจ้าจึงกล่าวว่า แม่เฒ่าเอ๋ย เมืองนี้เป็นเมืองแจมปลาอีแค้นตัวเดียวแบ่งครึ่ง จึงได้ตั้งชื่อให้ว่าเมืองแจมปลาอีแค้นแบ่งครึ่ง แล้วเดี๋ยวนี้คนปัจจุบันเรียกเพี้ยนไปเป็นเมืองแจ่ม คืออำเภอแม่แจ่มขณะนี้ จากนั้นพระอรหันต์ที่ติดตามพระพุทธรเจ้ามา 8 องค์ ไปจำวัดอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำแจ่มฝั่งทางตะวันตก แล้วไม่มีน้ำฉนที่ พระพุทธรเจ้าจึงเอาน้ำออกที่ติดตัวมาบ้วนในปากให้ไปตกฝั่งน้ำแม่แจ่ม ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของดอยยักาน หรือดอยสงการณขณะนี้ ทำให้เป็นสระน้ำบ้วนขึ้นมา ซึ่งเรียกกันว่าเป็นน้ำยบอบ้วน และพุทธรเจ้าได้เ็นบอกให้พระอรหันต์ว่าน้ำบอบ้วนออกแล้ว จึงเรียกกว่าวัดพระพุทธรเ็น ขณะนี้เรียกว่าวัดเ็น หรือบ้านเ็น ได้เสด็จไปแบ่งเขตให้เสือและสิงห์ที่ยกหมูกากัดกันทุกปีในเดือนหกเหนือ ขึ้นสิบห้าค่ำ แล้วเอาไม้เท้าขีดจากยอดดอยลงมาหาก่อนหินสามก้อน ที่หลังฝายหลวงแม่แจ่ม ขณะนี้เรียกว่าพระธาตุช้างเค่ง และห้วยช้างเค่ง บ้านช้างเค่งปัจจุบันนี้ว่า สิงห์ให้อยู่ทางเหนือเสือให้อยู่ทางใต้อย่าได้มากัดและทำกรรมทำเวรกันต่อไป พระพุทธรเจ้าจึงได้ปั้นเกศาของพระพุทธรเจ้าไว้เป็นพยาน ให้สร้างกุ้อพระธาตุไว้เป็นจุดศูนย์กลางแบ่งเขตให้สัตว์ทั้งสองรู้เขตรู้แดนกัน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เกศาเจ็ดเส้นนี้ได้เอาไว้ที่พระธาตุวัดช้างเค่งสามเส้น เอาไว้ที่ดอยสะกานนี้หนึ่งเส้น เอาไว้ที่ดอยภูดินดังหนึ่งเส้น ดอยภูได้หนึ่งเส้น ภูดอยฮวกหนึ่งเส้น ซึ่งเป็นจุดที่แบ่งเขตแดนให้สัตว์ทั้งสอง ให้สามัคคีรักใคร่ปรองดองกัน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจึงได้เสด็จไปทางทิศตะวันตกเพื่อไปนยังประเทศพม่า ไปถึงดอยแม่ขี้มูก จึงได้สั่งขี้มูกลงที่

ดอยแม่ขี้มูก กลายเป็นห้วยน้ำแม่ขี้มูก และบ้านแม่ขี้มูกในปัจจุบันนี้ เสด็จไปถึงดอยแม่ต๋อมได้เอาไม้เท้าไปตอมลงดอยแม่ต๋อม จึงกลายเป็นห้วยแม่ต๋อมในปัจจุบันนี้ แล้วได้เสด็จไปถึงแม่ลาหลวง มีพระสงฆ์พม่า พระสงฆ์อินเดีย มาคอยต้อนรับเอาพระพุทธรูปเจ้าเข้าเขตพม่า ฝ่ายเมืองอินเดีย พระสงฆ์ไทย พระสงฆ์พม่า พระสงฆ์อินเดียจึงได้จึงได้อำลากันกลับภูมิลำเนาเดิม โดยมีการฉลองวันทาหลวงกันที่แม่ลาหลวงกันเจ็ดวันเจ็ดคืน ซึ่งปัจจุบันเรียกว่าวัดแม่ลาหลวง บ้านแม่ลาหลวง จากนั้นพระพุทธรูปเจ้าก็ได้เสด็จไปพร้อมทั้งพระสงฆ์อินเดีย เข้าไปในประเทศพม่า เพื่อเสด็จต่อไปยังประเทศอินเดีย ส่วนพระสงฆ์ทางเขตสุวรรณภูมินี้ ได้มารวมกันเพื่อขอขมา วันทาแยกทางกันไปแต่ละทิศของตน จึงพากันมาวันทาน้อยที่แม่ลาน้อย ซึ่งขณะนี้เรียกว่าบ้านแม่ลาน้อย อำเภอแม่ลาน้อย ส่วนพระอรหันต์สายเหนือได้เดินทางกลับมาทางเก่าเดินสรวจรไปทางห้วยแม่น่านาจร ซึ่งขณะนี้ เป็นห้วยแม่นาจร และบ้านแม่นาจร ไปถึงห้วยแม่วาง ไปเข้ากรรมบงอาบตีวงอาบตีกัน ก่อนจะเข้าพรรษา เรียกว่าวงกิเลสทั้งหลายไว้ที่แม่วาง ขณะนี้เรียกว่าห้วยแม่วางและบ้านแม่วาง จากนั้นก็เดินทางต่อไปเข้าพรรษา หยุดการเดินทางเพื่อเข้าพรรษาที่บ้านยังเมินเดียนี่เรียกว่าบ้านสะเมิง อำเภอสะเมิง บ้านยะเมิน ในอำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนไม้เท้าได้ทิ้งลงร่องห้วยแม่ต๋อมนั้น ได้ไหลลงไปสู่แม่น้ำปิง ลงแม่น้ำเจ้าพระยาไปออกทะเล ขึ้นเป็นต้นไม้อยู่ในเกาะภูเก็ต และเกาะสมุย ไม้เท้านี้ที่ไหลลงปอนี้จะไปขึ้นอยู่ในแผ่นดินที่ไม่เป็นเกาะนี้เรียกว่าไม้หลงไหล ซึ่งขณะนี้ได้อามาไว้ที่ดอยสะกาน หรือดอยสงการณีนี้นี้แล้ว ญาติโยมทั้งหลายอยากจะเห็นอยากจะดูไม้เท้าหลงไหลนี้ มาดูได้ที่พระธาตุดอยสะกานนี้ได้ทุกเมื่อ

ประวัติดอยสงการณ (ตอนที่สอง)

ประมาณปี พ.ศ. 2450 ตูเจ้าปัญญาซึ่งเป็นพระอยู่วัดต่อเรือ พร้อมด้วยพระเถร ขะโยมหลายองค์ หลายคน ได้มาสร้างวัดดอยสงการณ ได้รื้อเจดีย์เก่าซึ่งมีขนาดเล็กได้สร้างขึ้นใหม่ครอบเจดีย์เก่า โดยเอาแบบอย่างของวัดช้างเค็ง ได้สร้างเสร็จยกฉัตรทำบุญฉลองปอยหลวง ตูเจ้าปัญญาได้อัญญาพรรษาพร้อมกับพระภิกษุสามเณร ศิษย์วัดชะโยมได้ สองปี ได้สร้างกุฏิสงฆ์อยู่ทางทิศตะวันตกของเจดีย์ต่อมา ตูเจ้าปัญญาได้ลาสิกขาไปเมื่อปี 2453 พระภิกษุสามเณรต่างแยกกันลงไปอยู่วัดต่อเรือวัดเจียง กระทั่งวัดดอยสะกานเป็นวัดร้าง ตั้งแต่นั้นมาเป็นเวลานาน ไม่มีใครเอาใจใส่ดูแล มีมนุษย์ใจสัตว์นรก ได้มาเจาะพระธาตุทิศเหนือได้ขโมยแก้วยอดฉัตรและใบพัดไป คณะสงฆ์อำเภอแม่แจ่ม โดยศรัทธาวัดต่อเรือวัดเจียงได้อาราธนาภินันต์พระสงฆ์มาเข้าสุกขมล ได้สร้างศาลาขึ้นหนึ่งหลัง โดยเอาฉัตรพระธาตุลงมาซ่อมแซมใหม่ ได้ปฏิสังขรณ์พระธาตุที่ถูกเจาะ ได้บรรจุพระธาตุใหม่โดยนายอำเภอฉลอง นายอำเภอแม่แจ่ม เป็นเจ้าของบรรจุได้ยกยอดฉัตรและทำบุญเสร็จพิธีในปี พ.ศ. 25.....

ประวัติดอยสงการณ (ตอนสาม)

หลังจากได้ทำพิธียกฉัตรทำบุญไปแล้ว วัดดอยสงการณก็อยู่สภาพวัดร้าง ไม่มีพระอาศัยอยู่ ประมาณวันที่ 16 เดือน พ.ศ. 2535 มนุษย์ใจบาปในร่างสัตว์นรกได้มาเจาะพระธาตุทิศใต้ อีก ทาง คณะสงฆ์มีเจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะตำบล ทางราชการมีศึกษาธิการอำเภอได้ประชุมปรึกษา สมควรที่จะมีพระภิกษุปฏิบัติมาอยู่รักษาวัดนี้ จะปล่อยอยู่อย่างนี้จะไม่ปลอดภัย จึงได้อาราธนา นิมนต์ หลวงพ่ออุ่นใจ หลวงพ่อนวนลดา แห่งสำนักปฏิบัติวัดรำเปิง พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณ พระสุพรหมญาณเถร ท่านเห็นดีเห็นชอบอนุญาตให้ท่านทั้งสองมาอยู่ประจำวัดดอยสงการณ เป็น สำนักปฏิบัติธรรมแห่งอำเภอแม่แจ่ม ตั้งแต่วันที่ 12 มิถุนายน 2535 ได้นำพระพุทธรูป พระพุทธโคดม มหาสงการณล้านทอง มาจากวัดรำเปิง โดยศรัทธาคุณจรัญศรี รุ่งศิริศิลปมอบให้

ศรัทธาบ้านต่อเรือ พ่อหลวงสมศรี นายตระกูล เป็นประธานพร้อมด้วยศรัทธา 8 คน ศรัทธา วัดเจียง 2 คน ได้ไปอาราธนานิมนต์พระพุทธรูปมาประจำ และได้ทำบุญพระสงฆ์ 9 รูป สวดชัยนโต เสร็จพิธีวันที่ 16 กรกฎาคม 2536 นับตั้งแต่นั้นมา หลวงพ่ออุ่นใจ หลวงพ่อนวนลดา ได้ปฏิสังขรณ์ ก่อสร้างเสนาสนะ มีห้องน้ำ แท้งน้ำ ห้องครัว แล้วได้หาทุนบูรณะพระธาตุขึ้นใหม่ ขณะนี้กำลังสร้าง ยังไม่เสร็จ เพราะขาดทุนทรัพย์ เพราะวัดนี้กำลังสร้างใหม่ขาดหลายอย่าง ขอบอกบุญแก่ท่าน ศรัทธาทั้งหลาย ช่วยกันบริจาคสร้างสิ่งถาวรที่วัดดอยสงการณแห่งสำนักปฏิบัติแห่งนี้ได้ทุกเวลา

เรียบเรียงรวบรวมโดย หลวงพ่อนวนลดา นาทปัญญา

พ่อนานสุจาร์ ร่มโพธิ์

วันที่ 9 พฤษภาคม 2536

ภาคผนวก ข

(สำเนา)

ประกาศจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง โครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า

อนุสนธิ ประกาศจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง โครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2536 ได้ประกาศให้เกษตรกรที่มีความประสงค์จะปลูกป่าตามโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนต่อนายอำเภอแห่งท้องที่ จนถึงวันที่ 31 มกราคม 2537 โดยกรมป่าไม้ มีเป้าหมายปลูกป่าในปีงบประมาณ 2537 จำนวน 1 ล้านไร่ สำหรับพื้นที่ภาคเหนือจำนวน 200,000 ไร่ ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (ปี 2537-2541) นั้น

บัดนี้ ปรากฏว่าได้มีเกษตรกรโดยทั่วไปมีความประสงค์ที่จะปลูกป่าตามโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่าเพิ่มขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อให้โอกาสเกษตรกรที่ไม่ได้ยื่นคำขอขึ้นทะเบียนทันตามกำหนด และเพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกไม้เศรษฐกิจในพื้นที่ดินกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองตามประมวลกฎหมายที่ดินหรือตามกฎหมายว่าด้วยการจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมหรือตามกฎหมายว่าด้วยการจัดที่ดินเพื่อการครองชีพ จึงขยายกำหนดเวลาการยื่นคำขอขึ้นทะเบียนที่ดินเพื่อปลูกป่าตามโครงการดังกล่าว โดยมีหลักเกณฑ์แนบท้ายประกาศฉบับนี้ ต่อมาอำเภอแห่งท้องที่ ออกไปอีกต่อไป ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จนถึงวันที่ 30 เมษายน 2537

จึงประกาศมาให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2537

(นายอัศวพงศ์ พยัคฆ์พันธุ์)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่

หลักเกณฑ์ในการส่งเสริมเกษตรกรในการปลูกป่า มีดังนี้

1. ต้องเป็นที่ดินประเภทใดประเภทหนึ่งดังต่อไปนี้
 - 1.1 ที่ดินที่มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองตามประมวลกฎหมายที่ดิน
 - 1.2 ที่ดินในเขตปฏิรูปที่ดินที่มีหลักฐานการอนุญาต การเช่า หรือ การเช่าซื้อตามกฎหมายว่าด้วยการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม
 - 1.3 ที่ดินที่มีการครอบครองและเข้าทำกินตามกฎหมายว่าด้วยการจัดที่ดินเพื่อการครองชีพ โดยมีหนังสือรับรองของทางราชการว่าที่ดินดังกล่าวอยู่ในระยะเวลาที่อาจขอรับโฉนดที่ดิน หรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ตามประมวลกฎหมายที่ดิน
2. ต้องประสงค์จะปลูกป่าตั้งแต่ 5 ไร่ ขึ้นไป แต่ไม่เกิน 50 ไร่
3. ต้องปลูกไม้สัก ยาง มะค่า ประดู่ หรือไม้ชนิดอื่น ตามบัญชีแนบท้ายประกาศฉบับนี้
4. คุณสมบัติของเกษตรกรปลูกป่าตามโครงการมีดังนี้
 - (1) เป็นเจ้าของที่ดินหรือเป็นผู้มีสิทธิใช้ประโยชน์ที่ดิน เพื่อปลูกป่าตามโครงการจากเจ้าของที่ดิน
 - (2) มีสัญชาติไทย
 - (3) ไม่เคยได้รับเงินสนับสนุนการปลูกป่าตามโครงการอื่นมาก่อน
5. การจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า แก่เกษตรกรไร่ละ 3,000 บาท (สามพันบาทถ้วน) โดยแบ่งจ่าย 5 ปี ตามหลักเกณฑ์ดังนี้
 - (1) ปีที่ 1 ให้จ่ายไร่ละ 800 บาท โดยแบ่งจ่ายเป็น 2 งวด
 - งวดที่ 1 ให้จ่ายในอัตรา 600 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการเตรียมพื้นที่จัดหากล้าไม้ และทำการปลูกต้นไม้ จำนวนไร่ละไม่น้อยกว่า 200 ต้น
 - งวดที่ 2 ให้จ่ายในอัตรา 200 บาทต่อไร่ เมื่อดำเนินการปลูกซ่อม ดायวัชพืชภายหลังการปลูกและใส่ปุ๋ย
 - (2) ปีที่ 2 ให้จ่ายไร่ละ 700 บาท โดยแบ่งจ่ายเป็น 2 งวด
 - งวดที่ 1 ให้จ่ายในอัตรา 350 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการดายวัชพืช พรวนดิน ตัดหญ้า ปลูกซ่อม และใส่ปุ๋ย
 - งวดที่ 2 ให้จ่ายในอัตรา 350 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการดายวัชพืช พรวนดินหลังหญ้า ใส่ปุ๋ย และทำแนวกันไฟ

(3) ปีที่ 3 ให้จ่ายไร่ละ 600 บาท โดยแบ่งจ่ายเป็น 2 งวด

งวดที่ 1 ให้จ่ายในอัตรา 250 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการตายวัชพืช พรวนดิน
ต้นฤดูฝน และใส่ปุ๋ย

งวดที่ 2 ให้จ่ายในอัตรา 350 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการตายวัชพืช พรวนดินหลัง
ฤดูฝน และทำแนวกันไฟ

(4) ปีที่ 4 ให้จ่ายไร่ละ 500 บาท โดยแบ่งจ่ายเป็น 2 งวด

งวดที่ 1 ให้จ่ายในอัตรา 250 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการตายวัชพืช พรวนดิน
ต้นฤดูฝน และใส่ปุ๋ย

งวดที่ 2 ให้จ่ายในอัตรา 250 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการตายวัชพืช พรวนดินหลัง
ฤดูฝน และทำแนวกันไฟ

(5) ปีที่ 5 ให้จ่ายไร่ละ 400 บาท โดยแบ่งจ่ายเป็น 2 งวด

งวดที่ 1 ให้จ่ายในอัตรา 150 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการตายวัชพืช และ พรวน
ดินต้นฤดูฝน

งวดที่ 2 ให้จ่ายในอัตรา 250 บาทต่อไร่ เมื่อได้ดำเนินการตายวัชพืช พรวนดินหลัง
ฤดูฝน และทำแนวกันไฟ

6. เมื่อปรากฏว่าเกษตรกรปลูกปารายใดไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์โครงการตามที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้หรือขาดช่วงไม่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ส่งเสริมปามาในการปฏิบัติงานโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อธิบดีกรมปามาไม่มีอำนาจสั่งยกเลิกการจ่ายเงินโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกปามา และผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถดำเนินการเพิกถอนที่ดินดังกล่าวออกจากทะเบียนต่อไปได้

7. เมื่อปรากฏว่าต้นไม้ที่เกษตรกรปลูกตามโครงการเกิดโรคและแมลงจนน่าจะเป็นอันตราย อธิบดีกรมปามาไม่มีอำนาจสั่งให้เกษตรกรปลูกปามาทำลายต้นไม้ดังกล่าวได้ โดยเกษตรกรปลูกปามาไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายใดๆจากทางราชการ

โดยยื่นคำขอขึ้นทะเบียนพร้อมเอกสารหลักฐาน ดังนี้

1. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
2. สำเนาทะเบียนบ้าน
3. สำเนานหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ สิทธิครอบครองหรือหลักฐานการมีสิทธิใช้ประโยชน์ที่ดิน
4. หลักฐานการเช่า หรือเช่าซื้อที่ดินและหนังสือยินยอมของผู้มีกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิครอบครองในที่ดินนั้น ที่แสดงว่าอนุญาตให้ทำสวนปามาได้
5. แผนที่สังเขปแสดงที่ตั้งเขตติดต่อและแนวเขตที่ขอขึ้นทะเบียน
6. เอกสารหรือหลักฐานประกอบอื่นๆ ตามที่ราชการแจ้งให้นำส่ง

บัญชีรายชื่อพันธุ์ไม้ที่ให้ปลูกในโครงการส่งเสริมเกษตรกรปลูกป่า¹

1. กฤษณา	23. มะม่วงป่า
2. กันเกรา	24. มะปิ่นดำ
3. ไข่เหี่ยว	25. มะฮอกกานีใบใหญ่
4. เคี่ยม	26. ยางพลวง
5. จำปาป่า	27. ยางนา
6. จำปีป่า	28. ยางเหียง
7. ชิงชัน	29. ยมหิง
8. แดง	30. ยมหอม
9. ตะกู	31. รั้ง
10. ตะเคียนทอง	32. เฌียน
11. ตะแบกแดง	33. สัก
12. เต็ง	34. สะเดา
13. สะเดาเทียม	35. สะตอ
14. หังซ่อ	36. สนสามใบ
15. หุ้งฟ้า	37. สนสองใบ
16. หุเรียนป่า	38. สีเสียดแก่น
17. นนทรี	39. เหยียง
18. ประดู่ป่า	40. หลุมพอ
19. พยอม	41. บง
20. พะยูง	42. โกงกาง
21. มะค่าแต้	
22. มะค่าโมง	

¹ตามประกาศเดิมได้มีการระบุชื่อวิทยาศาสตร์ของพันธุ์ไม้ด้วย แต่ในที่นี้จะยกมาเฉพาะชื่อไทย-ผู้ศึกษา

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นายวิทยา อามรณ์
วันเดือนปีเกิด 2 มิถุนายน พ.ศ. 2508
วุฒิการศึกษา ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ทุนการศึกษา 1. มูลนิธิพระบรมราชานุสรณ์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี
2. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่